

РЕШЕНИЕ

№ 6456

гр. София, 17.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 03.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8773** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс/АПК/, във вр. с чл. 108, ал.1, т.3 и чл.118 от Кодекса за социално осигуряване/КСО/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК 201004797, със седалище и адрес на управление: @@2@[жк]бл. 208 вх Б, представявано от П. Г. П. – Управител, чрез: адвокат В. Д. Д., вписана в Софийска адвокатска колегия, с адрес на упражняване на дейността: [населено място]. п.к. 1000 [улица], ет. 3, офис 1, срещу Решение № 1040-21-530/ 11.08.2020 на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени задължителни предписания № ЗД-1 -21-0074883/ 26.06.2020 г. на гл. инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С..

В жалбата се твърди, че оспорваният административен акт е незаконосъобразен, тъй като е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Прави се искане за отмяна на решението като незаконосъобразно и отмяна на разпореждането.

Жалбоподателят [фирма] ПРЕДСТАВЛЯВАНО ОТ П. Г. П., редовно призован, представлява се от адв. Д., която моли съдът да уважи жалбата по съображения, подробно изложени в нея. Претендира разноски, съгласно представения договор за правна защита, съдействие и упълномощаване.

Ответникът Директора НА ТП НА НОИ С. - ГРАД, редовно призован, се представлява от юр.В.. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Моли да потвърди като правилен и законосъобразен процесния акт по мотиви, изложени в акта. Моли за срок за писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Жалбата е подадена срещу задължителни предписания № ЗД-1-21-00774883/ 26.06.2020 г. в частта, отнасяща се до заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с код за вид осигурен - 01 за П. Г. П., ЕГН [ЕГН] за периода от 01.06.2018 г. до 31.03.2020 г., издадени от контролен орган на ТП на НОИ - С. град.

Осигурителят [фирма] твърди, че контролният орган неправилно е издал обжалваните задължителни предписания за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с код за вид осигурен — 01 за П. П., ЕГН [ЕГН] за периода от 01.06.2018 г. до 31.03.2020 г., тъй като в случая били налице всички законоизискуеми предпоставки за декларирането им, а именно валидно сключен между осигурителя и лицето трудов договор с действащо трудово правоотношение и всички свързани с него права и задължения и за двете страни.

Жалбоподателят изразява становище, че трудовият договор е сключен между два различни правни субекта - от една страна юридическото лице в качеството му на работодател, а от друга страна е физическото лице в качеството му на работник.

Осигурителят твърди, че липсва законова пречка едноличният собственик на капитала на търговското дружество, който е и управител да сключи трудов договор със себе си в качеството си на физическо лице. Следователно било допустимо управителят на дружеството да престира труд в полза на дружеството и е без значение, че той реално е негов собственик.

Жалбоподателят считал за неоснователни и доводите, че трудовия договор, сключен между [фирма] и П. Г. П. водят до невъзможност за упражняване на работодателска власт от едно лице спрямо себе си, поради което моли РО, дадените задължителни предписания № ЗД-1-21-00774883/ 26.06.2020 г. да бъдат отменени в обжалваната част.

След разглеждане и обсъждаме на всички доказателства от фактическа страна съдържащи се в административната преписка на жалбоподателя и след прилагането на законовите разпоредби от правна страна, административният орган установил следното:

На основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО и чл. 37, ал. 1 от Инструкцията за реда и начина на осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт, от контролен орган на ТП на НОИ - С. град били издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00774883/ 26.06.2020 г. за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с код на вид осигурен - 01 на П. Г. П., ЕГН [ЕГН] за периода от 01.06.2018 г. до 31.03.2020 г. Същите били връчени на 26.06.2020 г.

В хода на административното производство било констатирано, че П. Г. П., ЕГН [ЕГН] е управител и едноличен собственик на капитала на [фирма], ЕИК[ЕИК].

При извършена проверка в информационната система на НОИ се установявало, че П. Г. П. е регистриран като самоосигуряващо се лице по реда на Наредбата за общесвеното осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица /НООСЛБГРЧМЛ/ в качеството си на собственик на [фирма].

Лицето декларирало начало на осигуряването, считано от 28.01.2010 г.

П. Г. П. заявил вид на осигуряване за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт.

Лицето декларирало прекъсване на дейност, считано от 01.04.2020 г.

Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО, задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт били лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични Търговци или съдружници в търговски дружества.

Видно от разпоредбите на чл. 1, ал. 1 от НООСЛБГРЧМЛ, задължението за осигуряване на самоосигуряващите се лица по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от КСО - еднолични търговци, съдружници в търговски дружества, собственици на Е., физически лица - членове на неперсонифицирани дружества, лица, които се облагат по реда на чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ, регистрираните земеделски стопани и тютюнопроизводители, лица, упражняващи свободна професия или занаятчийска дейност, възниквало от деня на започване или възобновяване на трудовата дейност и продължавало до нейното прекъсване или прекратяване.

На основание чл. 1, ал. 2 от НООСЛБГРЧМЛ, при започване, прекъсване, възобновяване и прекратяване на всяка трудова дейност, самоосигуряващото се лице подавало декларация по утвърден образец от изпълнителния директор на НАП до компетентната териториална дирекция на НАП, подписана от самоосигуряващото се лице в 7-дневен срок от възникване на обстоятелството.

При извършена проверка в Регистър „Трудови договори“ се установило, че за П. Г. П., ЕГН [ЕГН] е подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда за регистриран трудов договор, сключен с осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК].

Съгласно чл. 66, ал. 1 от КТ, трудовият договор съдържа данни за страните и определял: мястото на работа, наименованието на длъжността и характера на работата, датата на сключването му и начина на неговото изпълнение, времетраенето на трудовия договор, размера на основния и удължения платен годишен отпуск и на допълнителните платени годишни отпуски, еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор, основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане, продължителността на работния ден или седмица.

Предмет на трудовия договор било предоставяното на работна сила от работника или служителя, а не определен трудов резултат. По трудовия договор работникът или служителят бил подчинен на работен режим, установен от работодателя и поемал задължение да спазване на дисциплина и ред. Той имал определено работно място, работно време, определен вид работа и се намирал в положение на йерархична зависимост от работодателя. От трудовия договор за работника или служителя възниквали редица права, право на гарантирано трудово възнаграждение, на почивки, отпуски, обезщетени и т. и.

Работникът или служителят по трудов договор работел под контрола и указанията на работодателя.

Съгласно § I. т. I от допълнителните разпоредби на КТ, „работодател“ било всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател.

Съгласно чл. 141, ал. 1 от Търговския закон едноличният собственик на капитала управлява и представлява дружеството лично или чрез определен от него управител.

Той се ползвал с пълна свобода на оперативно управление на дружеството и разполагал с широки възможности за вземане на решения по собствена преценка. Не било възможно едно и също лице да възлага и изпълнява работата, да извършва оценка на труда и изпълнението, да налага дисциплинарни наказания, да си разрешава ползване на отпуск, да прекратява трудовия договор или да води съдебен спор при незаконосъобразно уволнение.

Предвид гореизложеното, управителят на Е., не можело да се намира и в трудово правоотношение сам със себе си.

С оглед на гореизложеното, решаващият административен орган приел, че задължителни предписания № ЗД-1-21-00774883/ 26.06.2020 г., издадени от контролен орган на ТП на НОИ - С. град са правилно и законосъобразно издадени и следвало да се потвърдят, а предявената жалба от осигурителя [фирма] да бъде отхвърлена като неоснователна.

При така изяснената фактическа обстановка и след проверка на оспорвания административен акт съобразно чл.168, ал.1 АПК, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу акт подлежащ на съдебен контрол съгласно чл. 108, ал.1, т.3, изр. последно от КСО, от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 от АПК. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Предмет на осъществявания съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-21-530/ 11.08.2020 на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени задължителни предписания № ЗД-1 -21-0074883/ 26.06.2020 г. на гл. инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С..

С оспорваното решение са потвърдени Задължителни предписания № ЗД-1-210774883/26.06.2020 г. на главен инспектор по осигуряването в ТП на НОИ - С.-град, дадени на осигурителя [фирма] за заличаване на данни по Декларация обр. 1 в съответната ТД на НАП за лицето П. Г. П. и подаване на редовни данни за м. 06.2018 г. - за периода 0-7, с код „12“, за 5 раб. дни.

Видно от претенциите на [фирма], изложени в настоящата жалба, се касае за оспорване на процесното решение в частта, с която са потвърдени Задължите

предписания № ЗД-1-21-00774883/26.06.2020 г. на главен инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С.- град. Жалбоподателят е изложил възражения за незаконосъобразност на извода на решаващия орган, направен във връзка със сключения от П. Г. П., в качеството му на собственик и представляващ [фирма] трудов договор, че не е възможно едно и също лице да възлага и изпълнява работата, да извършва оценка на труда и изпълнение, да налага дисциплинарни наказания, да си разрешава ползване на отпуск, да прекрати трудовия договор или да води съдебен спор при незаконосъобразно уволнение. Жалбоподателят посочва също, че трудовият договор е сключен между юридическото лице [фирма] от една страна и от друга физическото лице П. Г. П., поради което няма съвпадение на страните по трудовия договор.

В жалбата не се съдържат възражения относно дадените с предписанията указания за подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО за месец 06.2018 г., за периода 9-7, с код „12”.

Спорът е правен, относно това допустимо ли е едно лице в качеството си на собственик и управител на Е., да сключва трудов договор като назначава себе си като служител в дружеството.

Безспорно е, че предмет на трудовия договор е престация на работна сила. Законодателят е регламентирал в отделен кодекс реда за предоставянето ѝ, чрез сключване на трудов договор, реда за ползване на отпуски и почивки, спазване на правила за безопасност на труд, дисциплинарна отговорност на работника при неспазване на работното време, на други клаузи на договора, уредени са възможностите и реда за прекратяване на трудовото правоотношение, сроковете и реда за повдигане и разглеждане на трудови спорове и др. Трудовият договор винаги е двустранен и се сключва между работодател и работник след постигане на съгласие между волеизявленията на двете страни.

Логически невъзможно е да се сключи договор сам със себе си тъй като, за да се постигне съгласие са необходими не само две страни, но и две воли. В случая не са налице две отделни волеизявления за постигане на съгласие относно реда за престиране на работна сила.

Дори да се приеме, че работодател е юридическото лице [фирма], то формира волята си, чрез своите органи - едноличния собственик на капитала и управителя, които в случая са едно и също лице-П. П.. Последният договаря сам със себе си и постига съгласие да се назначи като работник по трудов договор в [фирма]. Представляващият работодателя и работника са едно и също лице. Поради това в случая се обезсмисля действието и прилагането на Кодекса на труда по отношение на това трудово правоотношение. По този трудов договор никога няма да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на работника, защото той самият е лицето, което представлява работодателя си, не може да бъде осъществен контрол за спазване на установеното 8 - часово работно време. Ползването на 20 дни платен отпуск. В случай на прекратяване на трудовия договор съгласието за прекратяване ще се формира от волята на едно и също лице - П. Г. П., който е представляващ и работодателя и работника.

В жалбата са изложени твърдения, че няма съвпадение на двете страни по трудовия отвор. т.к. едната страна е юридическо, а другата физическо лице. В подкрепа на това твърдение е цитирано Тълкувателно решение № 3 от 15.11.2013 г. но тълк. д. № 3/2013 г. ВКС ОСГТК, в което е прието, че не е налице договаряне сам със себе си, когато договарящи страни са юридически лица, представлявани от едно и също физическо лице, т.к. то по силата на закона то изразява волята на юридическите лица. Съдът чита, че напълно необосновано жалбоподателят се позовава на горесцитираното тълкувателно решение. Видно от мотивите на решението, то касае представителство на търговските дружества при сключване на търговски сделки, обсъжда се отговорността на представляващия /управителя/ пред общото събрание О., при което волеобразуващ орган е общото събрание, както и др. специфики, касаещи О.. Конкретния случай не касае договор, сключен между две отделни юридически лица, а визира, сключен трудов договор, който е напълно различен по правната си същност от договор, сключен между две отделни юридически лица и включва отношения на власт и подчинение между страните.

Настоящият съдебен състав не констатира оспореният административен акт да е издаден в противоречие с материално правни норми или в несъответствие с целта на закона.

Предвид изложеното съдът счита, че като е оставил без уважение жалбата на [фирма], против Задължителни предписания № ЗД-1 -21-0074883/ 26.06.2020 г. на гл. инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С. с оспореното Решение № 1040-21-530/ 11.08.2020 на Директора на ТП на НОИ - С. град е постановил законосъобразен административен акт, издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Ето защо подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на делото и с оглед правилото на чл.143, ал.4 от АПК оспорвания следва да бъде осъден да заплати направените от ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, който е съобразен с разпоредбата на чл.79, ал.8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 71 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК 201004797, със седалище и адрес на

управление: @@31@[жк]бл. 208 вх Б, представрявано от П. Г. П. – *Управител*, чрез: адвокат В. Д. Д., вписана в Софийска адвокатска колегия, с адрес на упражняване на дейността: [населено място]. п.к. 1000 [улица], ет. 3, офис 1, срещу Решение № 1040-21-530/ 11.08.2020 на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени задължителни предписания № ЗД-1 -21-0074883/ 26.06.2020 г. на гл. инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК 201004797, със седалище и адрес на управление: @@36@[жк]бл.208 вх. Б, представрявано от П. Г. П., да заплати на ТП на НОИ-С. град сумата от 100/сто/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните по реда на чл. 138, ал.1 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: